RADA
UNII EUROPEJSKIEJ

(OR. en)

NOTA

Od:	Sekretariat Generalny
Do:	Delegacje
Nr poprz. dok.:	5064/3/07 REV 3 COPEN 2
Dotyczy:	Decyzja ramowa Rady w sprawie wprowadzenia w życie zasady wzajemnego uznawania wyroków w sprawach karnych skazujących na karę pozbawienia wolności lub środków polegających na pozbawieniu wolności, do celów ich wykonywania w Unii Europejskiej

Na posiedzeniu w dniu 15 lutego 2007 r. Rada ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych osiągnęła porozumienie co do ogólnego podejścia do decyzji ramowej o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków w sprawach karnych skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności – w celu wykonywania tych wyroków w Unii Europejskiej.

Grupa Robocza ds. Współpracy w Sprawach Karnych i radcy ds. WSiSW przeprowadzili dalszą analizę wniosku i zakończyli prace nad załączonym do niego zaświadczeniem oraz formularzem powiadomienia danej osoby.

Ostateczny tekst będący wynikiem tych dyskusji został zawarty w załączniku I do niniejszej noty. O świadczenie Rady odnoszące się do celu resocjalizacyjnego niniejszej decyzji ramowej zostało zawarte w załączniku II do niniejszej noty.

Zastrzeżenia parlamentarne do wniosku zgłosiły delegacje DK/IE/NL/UK/SE.

ZAŁĄCZNIK I

DECYZJA RAMOWA RADY 2005/ /WSiSW
z dnia

o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności – w celu wykonania tych wyroków w Unii Europejskiej

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 31 ust. 1 lit. a) oraz art. 34 ust. 2 lit. b),

uwzględniając inicjatywę Republiki Austrii, Republiki Finlandii i Królestwa Szwecji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego[1],

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Rada Europejska na posiedzeniu w Tampere w dniach 15 i 16 października 1999 r. podkreśliła, że zasada wzajemnego uznawania powinna stanowić w obrębie Unii podstawę współpracy sądowej zarówno w sprawach cywilnych, jak i karnych.

(2) W dniu 29 listopada 2000 r. Rada przyjęła, zgodnie z konkluzjami z posiedzenia w Tampere, program środków mających na celu wprowadzenie w życie zasady wzajemnego uznawania orzeczeń w sprawach karnych[2], w którym to programie wezwała do dokonania oceny potrzeby wprowadzenia nowoczesnych mechanizmów wzajemnego uznawania prawomocnie orzeczonych kar polegających na pozbawieniu wolności (środek 14) oraz w zakresie rozszerzenia stosowania zasady przekazywania osób skazanych w celu objęcia nią osób posiadających miejsce pobytu w państwie członkowskim (środek 16).

[1] Dz.U.
[2] Dz.U.

(3) Program haski dotyczący wzmacniania wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości w Unii Europejskiej[3] wymaga od państw członkowskich sfinalizowania programu środków, w szczególności w dziedzinie wykonania prawomocnie orzeczonych kar pozbawienia wolności.

(4) Wszystkie państwa członkowskie ratyfikowały Konwencję Rady Europy o przekazywaniu osób skazanych z dnia 21 marca 1983 r. Na mocy tej konwencji osoby skazane mogą być przekazane w celu odbycia pozostałej części kary wyłącznie do państw, których są obywatelami, oraz tylko wówczas, gdy wyrażą na to zgodę zarówno osoby skazane, jak i dane państwo. Protokół dodatkowy do tej konwencji z dnia 18 grudnia 1997 r., który pod pewnymi warunkami pozwala na przekazanie danej osoby bez jej zgody, nie został ratyfikowany przez wszystkie państwa członkowskie. Żaden z dokumentów nie nakłada zasadniczego obowiązku przejęcia osób skazanych w celu wykonania kary lub zastosowania innego środka.

(5) Stosunki między państwami członkowskimi, które cechuje szczególne wzajemne zaufanie do systemów prawnych innych państw członkowskich, umożliwiają uznanie przez państwo wykonujące decyzji podjętych przez organy państwa wydającego. Dlatego też należy przewidzieć dalszy rozwój współpracy określonej w istniejących instrumentach Rady Europy dotyczących wykonywania wyroków w sprawach karnych, w szczególności w przypadkach, gdy wyrok w sprawie karnej dotyczy obywateli UE (…), którzy zostali skazani na karę pozbawienia wolności lub środek polegający na pozbawieniu wolności w innym państwie członkowskim. Niezależnie od konieczności zapewnienia osobie skazanej odpowiednich zabezpieczeń, jej zaangażowanie w postępowanie poprzez wymaganie we wszystkich przypadkach jej zgody na przekazanie wyroku do innego państwa członkowskiego w celu jego uznania i wykonania nałożonej kary nie powinno dalej dominować postępowania.

(5a) (...)

(5b) Niniejsza decyzja ramowa powinna być wprowadzana w życie i stosowana w sposób pozwalający na przestrzeganie zasad równości, sprawiedliwości i zasadności.

---

[3] Dz.U.

(6) (...)

(6a) Art. 3a ust. 1 lit. c) zawiera przepis uznaniowy, który pozwala na przekazanie zaświadczenia i wyroku, na przykład w przypadkach nieobjętych ust. 1 lit. a) i b) do państwa, którego osoba skazana jest obywatelem, lub do państwa, w którym osoba ta mieszka i legalnie przebywa w sposób ciągły od co najmniej 5 lat i w którym zachowa prawo stałego pobytu.

(6b) W przypadkach, o których mowa w art. 3a ust. 1 lit. c), przekazanie zaświadczenia i wyroku do państwa wykonującego podlega konsultacji między właściwymi organami państwa wydaj ącego i państwa wykonującego, a także zgodzie właściwego organu państwa wykonującego. Właściwe organy powinny uwzględniać takie czynniki, jak na przykład czas trwania pobytu lub powiązania z państwem wykonującym. W przypadkach gdy osoba skazana mogłaby być przekazana do państwa członkowskiego i państwa trzeciego na mocy prawa krajowego lub instrumentów międzynarodowych, właściwe organy państwa wydającego i wykonującego powinny w ramach konsultacji rozważyć, czy wykonanie kary w wykonującym państwie cz łonkowskim lepiej posłuży resocjalizacji niż wykonanie w państwie trzecim.

(6c) Wykonanie kary w wykonującym państwie członkowskim powinno zwiększać szansę na resocjalizację osoby skazanej. Chcąc się upewnić, że wykonanie kary przez państwo wykonuj ące ułatwi resocjalizację osoby skazanej, właściwy organ państwa wydającego powinien uwzgl ędnić takie czynniki, jak na przykład więzi osoby skazanej z państwem wykonującym oraz to, czy traktuje ona to państwo jako miejsce, z którym łączą ją więzi rodzinne, językowe, kulturowe, społeczne lub gospodarcze lub innego rodzaju.

(6ca) Stanowisko osoby skazanej, o którym mowa w art. 5 ust. 2, może być przydatne zwłaszcza w przypadku stosowania art. 3a ust. 2a. Sformułowanie „w szczególności” zostało użyte w celu objęcia zakresem zastosowania również przypadków, w których stanowisko osoby skazanej zawierałoby informacje mogące mieć znaczenie przy stosowaniu art. 9. Przepisy art. 3a ust. 2a i art. 5 ust. 2 nie stanowią podstawy odmowy związanej z resocjalizacją.

(6cb) Rada uznaje fakt, że Polska potrzebuje więcej czasu niż inne państwa członkowskie, by poradzić sobie z praktycznymi i materialnymi konsekwencjami przekazywania obywateli polskich skazanych w innych państwach członkowskich, szczególnie w świetle zwiększonej mobilności obywateli polskich na terenie Unii Europejskiej. Z tego powodu art. 5 ust. 4 przewiduje tymczasowe odstępstwo o ograniczonym zakresie zastosowania na okres maksymalnie pięciu lat.

(6d) Niniejsza decyzja ramowa powinna stosować się również, *mutatis mutandis*, do wykonywania kar w przypadkach objętych art. 4 ust. 6 i art. 5 ust. 3 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi[4]. Oznacza to między innymi, że, bez uszczerbku dla decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW, państwo wykonujące może sprawdzić, czy istnieją podstawy odmowy przewidziane w art. 9, sprawdzając między innymi – o ile złożyło ono oświadczenie na mocy art. 7 ust. 4 – podwójną karalność; sprawdzenie to stanowić będzie warunek uznania i wykonania wyroku i ma służyć stwierdzeniu, czy należy wydać daną osobę, czy też wykonać karę w przypadkach objętych art. 4 ust. 6 przywołanej decyzji ramowej.

(7) Niniejsza decyzja ramowa szanuje prawa podstawowe i przestrzega zasad uznanych w art. 6 Traktatu i odzwierciedlonych w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności w jej rozdziale VI. Żaden z przepisów niniejszej decyzji ramowej nie powinien być interpretowany jako zakaz odmowy wykonania orzeczenia, jeśli istnieją obiektywne przesłanki, aby przypuszczać, że kara została nałożona w celu ukarania danej osoby ze względu na jej płeć, rasę, religię, pochodzenie etniczne, obywatelstwo, język, poglądy polityczne lub orientację seksualną albo że jej sytuacja może być niekorzystna z któregokolwiek z tych powodów.

(8) Niniejsza decyzja ramowa nie uniemożliwia żadnemu z państw członkowskich stosowania w własnych przepisów konstytucyjnych dotyczących sprawiedliwego procesu sądowego, wolności stowarzyszania się, wolności prasy i wyrażania opinii w innych mediach.

---

4 Dz. U. L 190 z 18.7.2002, str.1.

(9) Przepisy niniejszej decyzji ramowej powinny być stosowane zgodnie z przyznanym przez art. 18 TWE prawem obywateli Unii Europejskiej do swobodnego przemieszczania się i przebywania na terytorium państw członkowskich.

(10) Przepisy niniejszej decyzji ramowej powinny mieć zastosowanie zgodnie z obowiązującym prawem WE, w tym w szczególności z dyrektywą 2004/38/WE, dyrektywą 2003/109/WE i dyrektywą 2003/86/WE.

(11) Ilekroć w niniejszej decyzji mowa jest o państwie, w którym osoba skazana„mieszka", oznacza to miejsce, z którym osoba ta jest związana poprzez zwykłe miejsce pobytu i poprzez takie elementy jak rodzina oraz więzi społeczne i zawodowe.

(11a) W ramach stosowania art. 4 ust. 1 powinno być możliwe przekazanie wyroku lub jego po świadczonej kopii wraz z zaświadczeniem właściwemu organowi państwa wykonującego w dowolny sposób umożliwiający uzyskanie pisemnego potwierdzenia – na przykład pocztą elektroniczną lub faksem – który pozwoli państwu wykonującemu na ustalenie jego autentyczności.

(12) W przypadkach określonych w art. 9 ust. 1 lit. i) państwo wykonujące powinno przed odmową uznania i wykonania kary obejmującej środek inny niż kara pozbawienia wolności rozważyć możliwość dostosowania kary zgodnie z art. 8 ust. 3.

(12a) Podstawa odmowy przewidziana w art. 9 ust. 1 lit. i) może mieć również zastosowanie w przypadkach, w których dana osoba nie została uznana winną popełnienia przestępstwa, chociaż właściwy organ zastosował w związku z popełnieniem przestępstwa środek polegający na pozbawieniu wolności inny niż kara pozbawienia wolności.

(12b) Podstawa odmowy przewidziana w art. 9 ust. 1 lit. j), odnosząca się do terytorialności, powinna być stosowana wyłącznie w wyjątkowych przypadkach z myślą o zapewnieniu jak najszerszej współpracy przewidzianej na mocy przepisów niniejszej decyzji ramowej, przy jednoczesnym uwzględnieniu celu, o którym mowa w art. 3 ust. 1. Każda decyzja, w której stosuje się tę podstawę odmowy, powinna być wydawana na podstawie analizy konkretnego przypadku oraz konsultacji przeprowadzanych pomiędzy właściwymi organami państwa wydaj ącego i wykonującego.

(13) Termin, o którym mowa w art. 10 ust. 1a, powinien być stosowany przez państwa cz łonkowskie w taki sposób, aby stało się zasadą, że należy wydać prawomocne orzeczenie i zakończyć postępowanie odwoławcze w terminie 90 dni.

(13a) Art. 14 ust. 1 przewiduje, że, poza wyjątkami wymienionymi w ust. 2, zasada specjalności ma zastosowanie jedynie w przypadkach, w których dana osoba została przekazana do państwa wykonującego. Art. 14 ust. 1 nie ma zatem zastosowania w przypadkach, w których dana osoba nie została przekazana do państwa wykonującego, na przykład gdy osoba ta zbiegła do państwa wykonującego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ RAMOWĄ:

Rozdział I
Przepisy ogólne

Artykuł 1
Definicje

Do celów niniejszej decyzji ramowej przyjmuje się następujące definicje:

a) „wyrok” oznacza prawomocne orzeczenie lub nakaz sądu państwa wydającego nakładające kar ę na osobę fizyczną;

b) „kara” oznacza karę pozbawienia wolności lub środek polegający na pozbawieniu wolności na łożone za przestępstwo na okres określony lub nieokreślony na podstawie przeprowadzonego postępowania karnego;

c) „państwo wydające” oznacza państwo członkowskie, w którym został wydany wyrok w rozumieniu niniejszej decyzji ramowej;

d) „państwo wykonujące” oznacza państwo członkowskie, do którego został przekazany wyrok w celu jego uznania i wykonania.

Artykuł 2

Wyznaczenie właściwych organów

1. Każde państwo członkowskie informuje Sekretariat Generalny Rady o tym, który organ lub organy zgodnie z jego prawem krajowym są w rozumieniu niniejszej decyzji ramowej właściwe w przypadkach, gdy to państwo członkowskie jest państwem wydającym lub państwem wykonującym.

2. Sekretariat Generalny Rady udostępnia otrzymane informacje wszystkim państwom cz łonkowskim i Komisji.

Artykuł 3

Cel

1. Celem niniejszej decyzji ramowej jest ustanowienie zasad, zgodnie z którymi państwo cz łonkowskie, aby ułatwić resocjalizację osoby skazanej, uznaje wyrok i wykonuje karę.

2. Niniejsza decyzja ramowa ma zastosowanie w przypadkach, gdy osoba skazana znajduje się w państwie wydającym lub w państwie wykonującym.

3. Niniejsza decyzja ramowa ma zastosowanie wyłącznie do uznawania wyroków oraz wykonywania kar w rozumieniu niniejszej decyzji ramowej. Przekazania wyroku nie uniemo żliwia fakt, że oprócz kary postanowiono o karze pieniężnej lub konfiskacie, która to kara pieniężna nie została jeszcze uiszczona, a konfiskata wykonana. Uznanie i wykonanie takich kar pieniężnych i nakazów konfiskaty w innym państwie członkowskim opiera się na instrumentach stosowanych między państwami członkowskimi, w szczególności na decyzji ramowej Rady 2005/214/WSiSW z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do kar o charakterze pieniężnym i na decyzji ramowej Rady 2005/xxx/WSiSW z dnia xx.xx.2005 w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do nakazów konfiskaty.

4. Niniejsza decyzja ramowa nie narusza obowiązku poszanowania praw podstawowych i podstawowych zasad prawa określonych w art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej.

Rozdział II

Uznawanie wyroków i wykonywanie kar

Artykuł 3a

Kryteria przekazywania wyroku i zaświadczenia do innego państwa członkowskiego

1. W sytuacji gdy osoba skazana przebywa w państwie wydającym lub państwie wykonującym i pod warunkiem, że osoba ta wyraziła zgodę, jeśli jest to wymagane w myśl art. 5, wyrok wraz z zaświadczeniem, o którym mowa w art. 4, może być przekazany do jednego z następuj ących państw członkowskich:

   a) państwa, którego osoba skazana jest obywatelem i w którym mieszka; lub

   b) państwa, którego osoba skazana jest obywatelem, ale w którym nie mieszka, i do którego będzie (…) deportowana po zwolnieniu jej z wykonania kary na podstawie nakazu o wydaleniu lub deportacji będącego częścią wyroku lub decyzji sądowej albo administracyjnej lub jakiegokolwiek innego środka będącego skutkiem wyroku; lub

   c) każdego państwa członkowskiego innego niż państwo, o którym mowa w lit. a) lub b), którego właściwy organ wyrazi zgodę na przekazanie do tego państwa wyroku i za świadczenia.

1a. Przekazanie wyroku i zaświadczenia może mieć miejsce, jeżeli właściwy organ państwa wydaj ącego – w razie konieczności po konsultacjach między właściwymi organami państwa wydaj ącego i państwa wykonującego – uzyskał pewność, że wykonanie kary przez państwo wykonuj ące będzie miało na celu ułatwienie resocjalizacji osoby skazanej.

2. Przed przekazaniem wyroku i zaświadczenia właściwy organ państwa wydającego może za pomocą wszelkich odpowiednich środków przeprowadzić konsultacje z właściwym organem państwa wykonującego. Konsultacje są obowiązkowe w przypadkach, o których mowa w ust. 1 lit. c). W tych przypadkach właściwy organ państwa wykonującego niezwłocznie informuje państwo wydające o decyzji w sprawie wydania zgody na przekazanie wyroku.

2a. Podczas przeprowadzania konsultacji właściwy organ państwa wykonującego może przedstawi ć właściwemu organowi państwa wydającego uzasadnioną opinię, z której wynikać będzie, że wykonanie kary w państwie wykonującym nie ułatwiłoby ani resocjalizacji osoby skazanej ani jej pełnej reintegracji społecznej.
W przypadkach, w których nie przeprowadzono konsultacji opinia taka może zostać przedstawiona bezzwłocznie po przekazaniu zaświadczenia i wyroku. Właściwy organ państwa wydającego rozważa tę opinię i podejmuje decyzję o ewentualnym wycofaniu zaświadczenia.

3. Państwo wykonujące może z własnej inicjatywy wystąpić z wnioskiem do państwa wydającego o przekazanie wyroku wraz z zaświadczeniem. Również osoba skazana może wystąpić z wnioskiem do właściwych organów państwa wydającego lub państwa wykonującego o wszcz ęcie procedury na podstawie niniejszej decyzji ramowej. Wnioski złożone zgodnie z tym ust ępem nie nakładają na państwo wydające obowiązku przekazania wyroku wraz z za świadczeniem.

4. W ramach wprowadzania w życie niniejszej decyzji ramowej państwa członkowskie przyjmują środki – w szczególności gwarantujące uwzględnienie celu ułatwienia resocjalizacji osoby skazanej – stanowiące podstawę podejmowania przez ich właściwe organy decyzji o ewentualnym wydaniu zgody na przekazanie wyroku i zaświadczenia w przypadkach, do których odnosi się art. 3a ust. 1 lit. c).

5. Po przyjęciu niniejszej decyzji ramowej lub w późniejszym terminie każde państwo cz łonkowskie może powiadomić Sekretariat Generalny Rady, że – w związku z ustaleniami dokonanymi z innymi państwami członkowskimi, które przekazały takie samo powiadomienie – nie jest wymagana jego uprzednia zgoda zgodnie z ust. 1 lit. c) na przekazanie wyroku i za świadczenia,

   a) jeżeli osoba skazana mieszka i legalnie przebywa w sposób ciągły od co najmniej 5 lat w państwie wykonującym i zachowa prawo stałego pobytu w tym państwie, lub
   b) jeżeli osoba skazana jest obywatelem państwa wykonującego – w przypadkach nieobjętych ust. 1 lit. a) i b).

W przypadkach, o których mowa w lit. a), prawo stałego pobytu oznacza, że dana osoba:

- ma prawo stałego pobytu w danym państwie członkowskim zgodnie z prawem krajowym wprowadzającym w życie prawodawstwo wspólnotowe przyjęte na podstawie art. 18, 40, 44 i 52 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, lub

- posiada ważne pozwolenie na pobyt, stały lub długoterminowy, w danym państwie cz łonkowskim, zgodnie z prawem krajowym wprowadzającym w życie prawodawstwo wspólnotowe przyjęte na podstawie art. 63 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, w odniesieniu do państw członkowskich, do których stosuje się prawodawstwo wspólnotowe, lub zgodnie z prawem krajowym w odniesieniu do państw członkowskich, do których nie stosuje się prawodawstwa wspólnotowego.

Artykuł 4

Przekazywanie wyroku i zaświadczenia

1. Właściwy organ państwa wydającego przekazuje wyrok lub jego poświadczoną kopię wraz z zaświadczeniem bezpośrednio właściwemu organowi państwa wykonującego w dowolny sposób umożliwiający uzyskanie pisemnego potwierdzenia, który pozwoli państwu wykonuj ącemu na ustalenie jego autentyczności. Oryginał wyroku lub jego poświadczoną kopię oraz oryginał zaświadczenia wysyła się państwu wykonującemu, jeśli tego zażąda. Wszelkie oficjalne zawiadomienia są również przekazywane bezpośrednio pomiędzy wymienionymi wła ściwymi organami.

2. Zaświadczenie, którego standardowy formularz przedstawiony jest w załączniku A, musi być podpisane, a jego treść poświadczona jako zgodna ze stanem faktycznym przez właściwy organ państwa wydającego.

3. Państwo wydające w każdym poszczególnym przypadku przekazuje wyrok wraz z za świadczeniem tylko do jednego państwa wykonującego.

4. Jeżeli właściwemu organowi państwa wydającego nie jest znany właściwy organ państwa wykonującego, podejmuje on niezbędne starania w celu uzyskania takiej informacji od państwa wykonującego, również poprzez punkty kontaktowe europejskiej sieci sądowej utworzonej na podstawie wspólnego działania Rady 98/428/WSiSW [5].

5. Jeżeli organ państwa wykonującego, który otrzymuje wyrok wraz z zaświadczeniem, nie jest w łaściwy do uznania tego wyroku ani do podjęcia działań niezbędnych do jego wykonania, przekazuje on z urzędu wyrok wraz z zaświadczeniem właściwemu organowi oraz informuje o tym właściwy organ państwa wydającego.

Artykuł 5

Stanowisko osoby skazanej i powiadomienie jej

1. Bez uszczerbku dla ust. 1a wyrok wraz z zaświadczeniem może być przekazany do państwa wykonującego w celach jego uznania i wykonania kary wyłącznie za zgodą osoby skazanej i zgodnie z prawem państwa wydającego.

1a. Zgoda osoby skazanej nie jest wymagana, w przypadku gdy wyrok wraz z zaświadczeniem jest przekazywany:

a) do państwa, którego osoba skazana jest obywatelem i w którym mieszka;

b) do państwa, do którego osoba skazana będzie deportowana po zwolnieniu jej z wykonania kary na podstawie nakazu o wydaleniu lub deportacji będącego częścią wyroku lub decyzji sądu albo organu administracyjnego lub jakiegokolwiek innego środka będącego skutkiem wyroku;

c) do państwa, do którego osoba ta zbiegła lub wróciła w inny sposób z powodu grożącego jej w państwie wydającym postępowania karnego lub w następstwie skazania w tym pa ństwie.

[5] Dz.U. L 191 z 7.7.1998, str. 4.

2. We wszystkich przypadkach, gdy osoba skazana nadal przebywa w państwie wydającym, umo żliwia się jej wyrażenie swojego stanowiska ustnie lub pisemnie. Gdy państwo wydające uznaje to za konieczne ze względu na wiek lub stan fizyczny czy umysłowy osoby skazanej, udziela si ę tej możliwości przedstawicielowi prawnemu tej osoby.

W podejmowaniu decyzji o przekazaniu wyroku wraz z zaświadczeniem uwzględnia się stanowisko osoby skazanej. Jeżeli dana osoba korzysta z możliwości przewidzianej w niniejszym ustępie, jej stanowisko przekazywane jest państwu wykonującemu, w szczególno ści w związku z art. 3a ust. 2a. Jeżeli dana osoba przedstawiła swoje stanowisko w formie ustnej, państwo wydające gwarantuje państwu wykonującemu dostęp do zapisu treści tej opinii.

3. Właściwy organ państwa wydającego informuje osobę skazaną w języku, który ona rozumie, o tym, że podjął decyzję o przekazaniu wyroku wraz z zaświadczeniem przy użyciu standardowego formularza zawartego w załączniku. Gdy w momencie podejmowania tej decyzji osoba skazana przebywa w państwie wykonującym, formularz ten jest przekazywany do państwa wykonującego, które odpowiednio powiadamia osobę skazaną.

4. Ust. 1a lit. a) nie będzie miał zastosowania do Polski jako państwa wydającego i jako państwa wykonującego w przypadkach gdy wyrok został wydany przed upływem pięciu lat od daty wymienionej w art. 21 ust. 1. Polska może w dowolnym momencie poinformować Sekretariat Generalny Rady, że zaprzestaje korzystania z niniejszego odstępstwa.

Artykuł 6

(...)

Artykuł 7
Podwójna karalność

1. Następujące przestępstwa stanowią podstawę uznania orzeczenia i wykonania wyroku zgodnie z niniejszą decyzją ramową i bez weryfikacji podwójnej karalności czynu, jeżeli w państwie wydającym są one zagrożone karą pozbawienia wolności lub zastosowaniem środka polegaj ącego na pozbawieniu wolności w maksymalnym wymiarze co najmniej trzech lat, zgodnie z definicją tych przestępstw w systemie prawnym państwa wydającego:

   – udział w organizacji przestępczej,

   – terroryzm,

   – handel ludźmi,

   – wykorzystywanie seksualne dzieci i pornografia dziecięca,

   – nielegalny obrót środkami odurzającymi i psychotropowymi,

   – nielegalny obrót bronią, amunicją i materiałami wybuchowymi,

   – korupcja,

   – nadużycia finansowe, w tym na szkodę interesów finansowych Wspólnot Europejskich w rozumieniu Konwencji z dnia 26 lipca 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich[6],

   – pranie korzyści z przestępstwa,

   – fałszowanie pieniędzy, w tym euro,

[6] Dz.U. C 316 z 27.11.1995, str. 49.

– przestępstwa komputerowe,

– przestępstwa przeciwko środowisku naturalnemu, w tym nielegalny obrót zagrożonymi gatunkami roślin i zwierząt,

– udzielanie pomocy w nielegalnym przekroczeniu granicy lub w nielegalnym pobycie,

– zabójstwo, spowodowanie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu,

– nielegalny obrót organami i tkankami ludzkimi,

– uprowadzenie osoby, bezprawne pozbawienie wolności i wzięcie zakładników,

– rasizm i ksenofobia,

– kradzież w formie zorganizowanej lub rozbój z użyciem broni,

– nielegalny obrót dobrami kultury, w tym antykami i dziełami sztuki,

– oszustwo,

– wymuszenie rozbójnicze,

– podrabianie i piractwo produktów,

– fałszowanie dokumentów urzędowych i obrót takimi dokumentami,

– fałszowanie środków płatniczych,

– nielegalny obrót hormonami i innymi substancjami wzrostu,

– nielegalny obrót materiałami jądrowymi i radioaktywnymi,

– obrót kradzionymi pojazdami,

– zgwałcenie,

– podpalenie,

– przestępstwa należące do właściwości Międzynarodowego Trybunału Karnego,

– porwanie statku wodnego lub powietrznego,

– sabotaż.

2. Rada, stanowiąc jednomyślnie po zasięgnięciu opinii Parlamentu Europejskiego na warunkach określonych w art. 39 ust. 1 Traktatu, może w dowolnym czasie podjąć decyzję o dodaniu innych rodzajów przestępstw do wykazu zawartego w ust. 1. Rada analizuje w świetle sprawozdania przedłożonego jej na podstawie art. 21 ust. 4 niniejszej decyzji ramowej, czy wykaz ten należy rozszerzyć lub zmienić.

3. W odniesieniu do przestępstw innych niż określone w ust. 1 państwo wykonujące może uzale żnić uznanie wyroku i wykonanie kary od tego, czy odnoszą się one do czynów stanowiących przestępstwo także w świetle prawa państwa wykonującego, niezależnie od znamion przest ępstwa czy jego opisu.

4. Każde państwo członkowskie może w momencie przyjmowania decyzji ramowej lub później stwierdzić w oświadczeniu złożonym na ręce Sekretarza Generalnego Rady, że nie będzie stosowało ust. 1. Oświadczenie takie można wycofać w dowolnym czasie. Oświadczenia takie oraz informacje o ich wycofaniu podlegają publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 8

Uznawanie wyroku i wykonywanie kary

1. Właściwy organ państwa wykonującego uznaje wyrok, który został przekazany zgodnie z art. 3a, jak również z procedurą przewidzianą w art. 4, oraz niezwłocznie podejmuje wszelkie niezbędne środki w celu wykonania kary, chyba że właściwy organ postanowi powoła ć się na jedną z podstaw odmowy uznania i wykonania przewidzianych w art. 9.

2. W przypadku gdy kara ze względu na jej czas trwania jest niezgodna z prawem państwa wykonującego, właściwy organ tego państwa może podjąć decyzję o dostosowaniu kary jedynie w przypadku, gdy kara ta przekracza maksymalny wymiar kary przewidzianej za podobne przestępstwa w prawie krajowym tego państwa. Dostosowana kara nie może być łagodniejsza niż maksymalny wymiar sankcji przewidzianej za podobne przestępstwa w prawie państwa wykonującego.

3. W przypadku gdy kara ze względu na jej rodzaj jest niezgodna z prawem państwa wykonuj ącego, właściwy organ tego państwa może dostosować ją do kary lub środka przewidzianego za podobne przestępstwa zgodnie z prawem tego państwa. Taka kara lub środek musi odpowiadać możliwie najściślej karze nałożonej w państwie wydającym; oznacza to, że kara nie może zostać zastąpiona karą pieniężną.

4. Dostosowana kara nie stanowi zaostrzenia kary nałożonej w państwie wydającym pod wzgl ędem rodzaju lub czasu trwania.

Artykuł 9

Podstawy odmowy uznania i wykonania

1. Właściwy organ państwa wykonującego może odmówić uznania wyroku i wykonania kary, je żeli:

   a) zaświadczenie, o którym mowa w art. 4, jest niekompletne lub w sposób wyraźny nie odpowiada wyrokowi i nie zostało uzupełnione lub poprawione w rozsądnym terminie wyznaczonym przez organ wykonujący;

ab) nie są spełnione kryteria przedstawione w art. 3a ust. 1;

ac) wykonanie kary byłoby sprzeczne z zasadą *ne bis in idem*;

b) w przypadku, o którym mowa w art. 7 ust. 3, oraz – gdy państwo wykonujące złożyło o świadczenie w myśl art. 7 ust. 4 – w przypadku, o którym mowa w art. 7 ust. 1, wyrok odnosi się do czynów, które zgodnie z prawem państwa wykonującego nie stanowiłyby przestępstwa; jednakże w odniesieniu do podatków lub opłat, ceł i obrotu dewizowego nie można odmówić wykonania wyroku na tej podstawie, że prawo państwa wykonuj ącego nie nakłada tego samego rodzaju podatków lub opłat albo też nie zawiera tego samego rodzaju przepisów dotyczących podatków, opłat, ceł oraz obrotu dewizowego, co prawo państwa wydającego;

c) wykonanie kary ulega przedawnieniu zgodnie z prawem państwa wykonującego;

ca) zgodnie z prawem państwa wykonującego istnieje immunitet uniemożliwiający wykonanie kary;

d) kara została nałożona na osobę, która zgodnie z prawem państwa wykonującego ze wzgl ędu na swój wiek nie może zostać pociągnięta do odpowiedzialności karnej za czyny, w odniesieniu do których wydano wyrok;

e) w chwili otrzymania wyroku przez właściwy organ państwa wykonującego pozostało mniej niż sześć miesięcy odbywania kary;

f) wyrok został wydany zaocznie, o ile w zaświadczeniu nie poświadczono, że dana osoba została wezwana do stawienia się osobiście lub została poinformowana przez przedstawiciela, upoważnionego zgodnie z prawem krajowym państwa wydającego, o czasie i miejscu postępowania, które zakończyło się wydaniem wyroku zaocznego lub że osoba ta zgłosiła właściwemu organowi, że nie kwestionuje rozstrzygnięcia;

g) zanim zostanie podjęta decyzja zgodnie z art. 10 ust. 1, państwo wykonujące składa wniosek, zgodnie z art. 14 ust. 3, a państwo wydające nie wyraża zgody, zgodnie z art. 14 ust. 2 lit. g), na to, by przeciw danej osobie prowadzić postępowanie sądowe, nałożyć na nią karę lub pozbawić wolności w państwie wykonującym za przestępstwo popełnione przed przekazaniem inne niż to, w związku z którym osoba ta została przekazana;

h) (...)

i) nałożona kara obejmuje środek związany z leczeniem psychiatrycznym lub opieką zdrowotną, lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności, który – niezależnie od art. 8 ust. 3 – nie może zostać wykonany przez państwo wykonujące zgodnie z systemem prawnym lub systemem opieki zdrowotnej tego państwa;

j) wyrok odnosi się do przestępstw, które na mocy prawa państwa wykonującego są uznawane za popełnione w pełni lub w większej lub w zasadniczej części na terytorium tego państwa lub w miejscu równoznacznym z takim terytorium.

1a. Każda decyzja podjęta na mocy ust. 1 lit. j) niniejszego artykułu i dotycząca przestępstw popełnionych częściowo na terytorium państwa wykonującego lub w miejscu równoznacznym z jego terytorium podejmowana jest przez właściwy organ, o którym mowa w ust. 2, indywidualnie dla każdego przypadku, i z uwzględnieniem szczególnych okoliczności, a w szczególności tego, czy czyn został popełniony w większej lub w zasadniczej części w państwie wydającym.

2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 lit. a), ab), ac), f), i) oraz j), zanim właściwy organ państwa wykonującego podejmie decyzję o odmowie uznania wyroku i wykonania kary, przeprowadza on z wykorzystaniem wszelkich odpowiednich środków konsultacje z właściwym organem państwa wydającego, a w stosownych przypadkach zwraca się też z prośbą o niezwłoczne przekazanie wszystkich niezbędnych dodatkowych informacji.

Artykuł 9a

Częściowe uznanie i wykonanie

1. Jeżeli właściwy organ państwa wykonującego rozważa częściowe uznanie wyroku i częściowe wykonanie kary, to może on, przed podjęciem decyzji o odmowie uznania wyroku i wykonania kary w całości, przeprowadzić konsultacje z właściwym organem państwa wydającego w celu

wypracowania porozumienia, o którym mowa w ust. 2.

2. Właściwe organy państwa wydającego i państwa wykonującego mogą w indywidualnych przypadkach uzgodnić częściowe uznanie i wykonanie kary zgodnie z ustalonymi przez siebie warunkami, pod warunkiem że nie będą one skutkowały wydłużeniem czasu odbywania kary. W przypadku braku takiego porozumienia zaświadczenie jest wycofywane.

Artykuł 9b

Odroczenie uznania wyroku

Uznanie wyroku może zostać odroczone w państwie wykonującym, gdy zaświadczenie, o którym mowa w art. 4, jest niekompletne lub w sposób wyraźny nie odpowiada wyrokowi, dopóki w rozs ądnym terminie określonym przez państwo wykonujące zaświadczenie to nie zostanie uzupełnione lub poprawione.

Artykuł 10

Decyzja w sprawie wykonania kary i terminy

1. Właściwy organ państwa wykonującego podejmuje w najkrótszym możliwym terminie decyzję, czy uzna wyrok i wykona karę oraz informuje o tym państwo wydające, w tym o jakiejkolwiek decyzji dotyczącej dostosowania kary zgodnie z art. 8 ust. 2 i 3.

1a. Pod warunkiem że nie ma podstawy do zastosowania odroczenia zgodnie z art. 9a lub art. 18a ust. 3, prawomocne orzeczenie dotyczące uznania wyroku i wykonania kary zostaje wydane w terminie 90 dni od otrzymania wyroku i zaświadczenia.

2. Gdy w wyjątkowych przypadkach właściwy organ państwa wykonującego nie ma praktycznej możliwości dotrzymania terminu wymienionego w ust. 1a, informuje o tym niezwłocznie w dowolny sposób właściwy organ państwa wydającego, podając przyczyny opóźnienia i szacunkowy czas potrzebny do wydania prawomocnego orzeczenia.

Artykuł 10a

Wycofanie zaświadczenia

Dopóki nie rozpoczęło się wykonywanie kary w państwie wykonującym, państwo wydające może wycofać zaświadczenie z tego państwa, podając powody swojego działania. Po wycofaniu za świadczenia państwo wykonujące nie wykonuje dalej kary.

Artykuł 10b

Tymczasowe aresztowanie

W przypadku gdy dana osoba znajduje się w państwie wykonującym, na żądanie państwa wydaj ącego państwo wykonujące może przed otrzymaniem wyroku i zaświadczenia lub przed podjęciem decyzji o uznaniu wyroku i wykonaniu kary aresztować osobę skazaną lub podjąć każdy inny środek zapewniający, że osoba skazana pozostanie na jego terytorium do czasu podjęcia decyzji o uznaniu wyroku i wykonaniu kary. Czas trwania kary nie może zostać wydłużony z powodu aresztowania na mocy niniejszego artykułu.

Artykuł 11

Przekazywanie osób

1. Jeżeli osoba skazana przebywa w państwie wydającym, jest ona przekazywana do państwa wykonującego w terminie uzgodnionym przez właściwe organy państwa wydającego i państwa wykonującego nie później niż 30 dni po wydaniu przez państwo wykonujące prawomocnego orzeczenia o uznaniu wyroku i wykonaniu kary.

2. (...)

3. Jeśli nieprzewidziane okoliczności uniemożliwiają przekazanie osoby w terminie określonym w ust. 1, właściwe organy państwa wydającego i państwa wykonującego niezwłocznie kontaktują się ze sobą. Przekazanie następuje niezwłocznie po ustaniu tych okoliczności. Właściwy organ państwa wydającego bezzwłocznie informuje właściwy organ państwa wykonującego i uzgadnia z nim nową datę przekazania. W tym przypadku przekazanie następuje w terminie 10 dni od uzgodnionej w ten sposób nowej daty.

4. (...)

Artykuł 12

Tranzyt

1. Każde państwo członkowskie zezwala zgodnie ze swoim prawem na tranzyt przez swoje terytorium osoby skazanej, która jest przekazywana do państwa wykonującego, pod warunkiem że kopia zaświadczenia, o którym mowa w art. 4, została mu przesłana przez pa ństwo wydające wraz z wnioskiem o tranzyt. Wniosek o tranzyt i zaświadczenie mogą zostać przekazane w dowolny sposób pozwalający na uzyskanie pisemnego potwierdzenia. Na wniosek państwa członkowskiego, do którego zwrócono się o zezwolenie na tranzyt, państwo wydające dostarcza tłumaczenie zaświadczenia na jeden z języków – wskazanych we wniosku – akceptowanych przez państwo członkowskie, do którego zwrócono się o zezwolenie na tranzyt.

1a. Po otrzymaniu wniosku o zezwolenie na tranzyt państwo członkowskie, do którego zwrócono się o to zezwolenie, informuje państwo wydające, jeżeli nie może zapewnić, że na jego terytorium osoba skazana nie będzie ścigana lub, z zastrzeżeniem przepisów ustępu poprzedzaj ącego, aresztowana, czy też jej wolność nie zostanie w inny sposób ograniczona w związku z przestępstwem popełnionym lub karą orzeczoną przed opuszczeniem przez tę osobę terytorium państwa wydającego. W takim przypadku państwo wydające może wycofać swój wniosek.

2. Państwo członkowskie, przez którego terytorium ma się odbyć tranzyt, powiadamia w ten sam sposób o swojej decyzji, która podejmowana jest w trybie priorytetowym, nie później niż w terminie tygodnia od otrzymania wniosku. Decyzja ta może być odroczona do czasu przekazania państwu członkowskiemu, przez którego terytorium ma się odbyć tranzyt, t łumaczenia, w przypadku gdy jest ono wymagane na mocy ust. 1.

2a. Państwo członkowskie, do którego zwrócono się z wnioskiem o zezwolenie na tranzyt, może zatrzymać osobę skazaną w areszcie tylko na taki okres, jaki wymagany jest ze względu na tranzyt przez jego terytorium.

3. Wniosek o tranzyt nie jest wymagany w przypadku transportu drogą lotniczą, jeżeli nie są planowane międzylądowania. W przypadku niezaplanowanego lądowania państwo wydające przekazuje jednak w terminie 72 godzin informacje, o których mowa w ust. 1.

Artykuł 13

Prawo regulujące wykonanie

1. Wykonanie kary jest regulowane prawem państwa wykonującego. Jedynie organy państwa wykonującego, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, są właściwe w sprawach dotyczących procedury wykonania i określenia wszystkich odnoszących się do niej środków, w tym podstaw przedterminowego lub warunkowego zwolnienia.

2. Właściwy organ w państwie wykonującym zalicza pełny okres pozbawienia wolności już odbyty w związku z karą, w odniesieniu do której wydany był wyrok, na poczet całkowitego czasu trwania kary pozbawienia wolności, która ma zostać odbyta w państwie wykonującym.

3. Właściwy organ państwa wykonującego powiadamia na żądanie właściwy organ państwa wydającego o obowiązujących przepisach dotyczących przedterminowego lub warunkowego zwolnienia. Państwo wydające może zgodzić się na zastosowanie takich przepisów lub może cofnąć zaświadczenie.

4. Państwa członkowskie mogą postanowić, że decyzje w sprawie przedterminowego lub warunkowego zwolnienia mogą również uwzględniać te przepisy prawa krajowego, wskazane przez państwo wydające, zgodnie z którymi dana osoba ma prawo do przedterminowego lub warunkowego zwolnienia w określonym momencie.

Artykuł 14

Zasada specjalności

1. Osoba przekazana do państwa wykonującego zgodnie z niniejszą decyzją ramową nie może, bez uszczerbku dla ust. 2, być ścigana, skazana lub w inny sposób pozbawiona wolności za przestępstwo popełnione przed jej przekazaniem inne niż to, w związku z którym została przekazana.

2. Ust. 1 nie ma zastosowania w następujących przypadkach:

   a) gdy osoba – mając możliwość opuszczenia terytorium państwa wykonującego – nie uczyniła tego w terminie 45 dni od jej ostatecznego zwolnienia lub po opuszczeniu tego terytorium powróciła na nie;

b) gdy przestępstwo nie jest zagrożone karą pozbawienia wolności lub środkiem zabezpieczającym polegającym na pozbawieniu wolności;

c) gdy postępowanie karne nie prowadzi do zastosowania środka ograniczającego wolność osobistą;

d) gdy osoba mogłaby podlegać karze lub zastosowaniu środka niepolegającego na pozbawieniu wolności, w szczególności karze pieniężnej lub środkowi zastosowanemu w jej miejsce, nawet jeżeli kara ta lub środek mogą powodować ograniczenie wolności osobistej danej osoby;

e) gdy osoba wyraziła zgodę na przekazanie;

f) gdy osoba, po jej przekazaniu, wyraźnie zrzekła się prawa do zastosowania wobec niej zasady specjalności w odniesieniu do określonych przestępstw popełnionych przed jej przekazaniem. Zrzeczenie dokonywane jest przed właściwymi organami sądowymi pa ństwa wykonującego i jest ono protokołowane zgodnie z prawem krajowym tego pa ństwa. Zrzeczenie należy sporządzić w taki sposób, aby wynikało z niego jasno, że osoba dokonała go dobrowolnie z pełną świadomością jego skutków. W tym celu dana osoba ma prawo do zasięgnięcia porady prawnej;

g) w przypadkach innych niż wymienione w lit. a)–f) powyżej, gdy państwo wydające wyra ża zgodę w myśl ust. 3.

3. Wniosek o wyrażenie zgody składa się do właściwego organu państwa wydającego wraz z informacjami, o których mowa w art. 8 ust. 1 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW oraz t łumaczeniem, o którym mowa w art. 8 ust. 2 tej decyzji. Zgoda powinna być udzielona, jeśli w myśl tej decyzji ramowej wydanie danej osoby byłoby obowiązkowe. Decyzja podejmowana jest w terminie do 30 dni od otrzymania wniosku. W sytuacjach, o których mowa w art. 5 wspomnianej decyzji ramowej, państwo wykonujące udziela gwarancji przewidzianych w tym artykule.

Artykuł 15
Amnestia, ułaskawienie, rewizja wyroku

1. Państwo wydające oraz państwo wykonujące mogą postanowić o amnestii lub zastosować u łaskawienie.

2. Jedynie państwo wydające może rozstrzygać wnioski o rewizję wyroku nakładającego karę, która ma być wykonana zgodnie z niniejszą decyzją ramową.

Artykuł 16

Informacje przekazywane przez państwo wydające

1. Właściwy organ państwa wydającego niezwłocznie informuje właściwy organ państwa wykonującego o wszelkich decyzjach lub środkach, w wyniku których kara przestaje być wykonalna ze skutkiem natychmiastowym lub po upływie pewnego okresu.

2. Właściwy organ państwa wykonującego zaprzestaje wykonywania kary bezpośrednio po uzyskaniu od właściwego organu państwa wydającego informacji o takiej decyzji lub środku.

Artykuł 17

Informacje przekazywane przez państwo wykonujące

1. Właściwy organ państwa wykonującego niezwłocznie informuje właściwy organ państwa wydającego w dowolny sposób pozwalający na uzyskanie pisemnego potwierdzenia:

   a) o przekazaniu wyroku i zaświadczenia właściwemu organowi odpowiedzialnemu za jego wykonanie zgodnie z art. 4 ust. 5;

   aa) o tym, że w praktyce niemożliwe jest wykonanie kary, gdyż po przekazaniu za świadczenia i wyroku do państwa wykonującego odszukanie osoby skazanej na terytorium państwa wykonującego jest niemożliwe, w którym to przypadku państwo wykonujące nie jest zobowiązane do wykonania kary;

   ab) o wydaniu prawomocnego orzeczenia o uznaniu wyroku i wykonaniu kary wraz z datą jego wydania;

   b) o wszelkich orzeczeniach o odmowie uznania wyroku i wykonania kary zgodnie z art. 9, wraz z uzasadnieniem;

   c) o wszelkich orzeczeniach o dostosowaniu kary zgodnie z art. 8 ust. 2 lub 3, wraz z uzasadnieniem decyzji;

d) o wszelkich decyzjach o niewykonywaniu kary z powodów, o których mowa w art. 15 ust. 1, wraz z uzasadnieniem decyzji;

e) o początku i końcu okresu warunkowego zwolnienia, w przypadku gdy jest to zaznaczone w zaświadczeniu przez państwo wydającego;

f) o ucieczce z aresztu osoby skazanej przed wykonaniem kary w całości;

g) o wykonaniu kary, niezwłocznie po zakończeniu jej wykonywania.

Artykuł 18
Skutki przekazania osoby skazanej

1. Z zastrzeżeniem ust. 2 państwo wydające nie może przystąpić do dalszego wykonywania kary po rozpoczęciu jej wykonywania przez państwo wykonujące.

2. Państwo wydające ponownie uzyskuje prawo do wykonania kary po uzyskaniu informacji od pa ństwa wykonującego o częściowym niewykonaniu kary zgodnie z art. 17 ust. 1 lit. f).

Artykuł 18a
Języki

1. Zaświadczenie, którego standardowy formularz jest przedstawiony w załączniku, musi zostać przetłumaczone na język urzędowy lub jeden z języków urzędowych państwa wykonującego. Każde państwo członkowskie może w chwili przyjęcia niniejszej decyzji ramowej lub w terminie późniejszym stwierdzić w oświadczeniu złożonym w Sekretariacie Generalnym Rady, że przyjmie tłumaczenie w jednym lub kilku innych językach urzędowych instytucji unijnych.

2. Nie jest wymagane tłumaczenie wyroku, z zastrzeżeniem ust. 3 poniżej.

3. Każde państwo członkowskie może w chwili przyjęcia niniejszej decyzji ramowej lub w terminie późniejszym stwierdzić w oświadczeniu złożonym w Sekretariacie Generalnym Rady, że jako państwo wykonujące może natychmiast po otrzymaniu wyroku i zaświadczenia zażądać – w przypadkach gdy uzna, że treść zaświadczenia jest niewystarczająca do podjęcia decyzji o wykonaniu kary – aby wyrok lub jego główne części został dostarczony z t łumaczeniem na język urzędowy lub jeden z języków urzędowych państwa wykonującego lub na jeden lub kilka innych języków urzędowych instytucji unijnych. W żądaniu tym, sporz ądzonym w razie konieczności po konsultacji z właściwymi organami państwa wydającego i pa ństwa wykonującego, wskazane będą główne części wyroku, które należy przetłumaczyć.

Decyzję o uznaniu wyroku i wykonaniu kary można odroczyć do czasu przekazania t łumaczenia państwu wykonującemu przez państwo wydające lub do czasu uzyskania t łumaczenia, w przypadku gdy państwo wykonujące podejmie decyzję o przetłumaczeniu wyroku na własny koszt.

Artykuł 19

Koszty

Koszty powstałe w związku ze stosowaniem niniejszej decyzji ramowej ponoszone są przez państwo wykonujące, z wyjątkiem kosztów przekazania danej osoby do państwa wykonującego oraz kosztów, które powstały wyłącznie na terytorium, na którym władzę sprawuje państwo wydające.

Artykuł 19a

Wykonywanie kar w następstwie europejskiego nakazu aresztowania

Bez uszczerbku dla decyzji ramowej 2002/584/WSiSW przepisy niniejszej decyzji ramowej mają zastosowanie, *mutatis mutandis,* w zakresie, w jakim są zgodne z przepisami decyzji ramowej 2002/584/WSiWS, do wykonywania kar, w przypadku gdy państwo członkowskie rozpocznie wykonywanie kary w sprawach objętych art. 4 ust. 6 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW lub gdy działając na mocy art. 5 ust. 3 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW, postawiło ono warunek, że dana osoba musi wrócić, aby odbyć karę w danym państwie członkowskim, dzięki czemu nie uniknie ona kary.

Rozdział III

Przepisy końcowe

Artykuł 20

Stosunek do innych umów i porozumień

1. Bez uszczerbku dla ich stosowania przez państwa członkowskie i państwa trzecie oraz dla ich przejściowego stosowania na mocy art. 20a niniejsza decyzja ramowa od [data do wstawienia] zastępuje odpowiednie przepisy następujących konwencji regulujących stosunki między pa ństwami członkowskimi:

   - Europejska konwencja o przekazywaniu osób skazanych z dnia 21 marca 1983 r. i jej protokół dodatkowy z dnia 18 grudnia 1997 r.;
   - Europejska konwencja o międzynarodowej ważności wyroków karnych z dnia 28 maja 1970 r.;
   - Tytuł III rozdział 5 Konwencji wykonawczej z dnia 19 czerwca 1990 r. do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach;
   - Konwencja między państwami członkowskimi Wspólnot Europejskich w sprawie wykonywania zagranicznych postanowień w sprawach karnych z dnia 13 listopada 1991 r.

2. Państwa członkowskie mogą nadal stosować umowy lub porozumienia dwustronne lub wielostronne pozostające w mocy w chwili przyjęcia niniejszej decyzji ramowej, o ile takie umowy lub porozumienia pozwalają na rozszerzenie celów niniejszej decyzji ramowej oraz przyczyniają się do uproszczenia lub ułatwienia procedur wykonywania kar.

3. Państwa członkowskie mogą zawierać dwustronne lub wielostronne umowy lub porozumienia po wejściu w życie niniejszej decyzji ramowej, o ile takie umowy lub porozumienia pozwalają na rozszerzenie przepisów niniejszej decyzji ramowej oraz przyczyniają się do upraszczania lub dalszego usprawniania procedur służących wykonywaniu kar.

4. W terminie trzech miesięcy od wejścia w życie niniejszej decyzji ramowej państwa cz łonkowskie informują Radę i Komisję o istniejących umowach i porozumieniach, o których mowa w ust. 2 i które zamierzają nadal stosować. Państwa członkowskie poinformują także Radę i Komisję o wszelkich nowych umowach lub porozumieniach, o których mowa w ust. 3, w terminie trzech miesięcy od ich podpisania.

Artykuł 20a

Przepis przejściowy

1. Wnioski otrzymane przed datą, o której mowa w art. 21 ust. 1, podlegają istniejącym instrumentom prawnym dotyczącym przekazywania osób skazanych. Wnioski otrzymane po tej dacie podlegają przepisom przyjętym przez państwa członkowskie zgodnie z niniejszą decyzją ramową.

2. Każde państwo członkowskie może jednak w momencie przyjmowania niniejszej decyzji ramowej przez Radę złożyć oświadczenie, w którym stwierdzi, że w przypadkach, w których prawomocny wyrok został wydany przed datą przez nie określoną, będzie ono jako państwo wydające i wykonujące nadal stosowało istniejące instrumenty prawne dotyczące przekazywania osób skazanych obowiązujące przed datą określoną w art. 21 ust. 1. Jeśli takie oświadczenie zostanie złożone, instrumenty te mają zastosowanie w takich przypadkach w stosunku do wszystkich innych państw członkowskich, niezależnie od tego, czy złożyły ona takie samo oświadczenie. Wspomniana data ta nie może być późniejsza niż …[*]. Rzeczone o świadczenie zostanie opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*. Może zostać ono wycofane w dowolnym momencie.

3. (...)

Artykuł 21

Wprowadzenie w życie

1. Państwa członkowskie podejmą niezbędne środki mające na celu wykonanie niniejszej decyzji ramowej w terminie do dnia ….. [*].

2. Państwa członkowskie przekażą Sekretariatowi Generalnemu Rady oraz Komisji tekst przepisów przenoszących do ich prawa krajowego obowiązki nałożone na nie na mocy niniejszej decyzji ramowej. Na podstawie opracowanego przez Komisję sprawozdania wykorzystującego te informacje Rada, nie później niż …, [**]oceni, w jakim zakresie państwa członkowskie wykona ły niniejszą decyzję ramową.

3. Sekretariat Generalny Rady powiadamia państwa członkowskie oraz Komisję o oświadczeniach

---

[*] Trzy lata od daty wejścia w życie niniejszej decyzji ramowej.

[*] Trzy lata od daty wejścia w życie niniejszej decyzji ramowej.

[**] Cztery lata od daty wejścia w życie niniejszej decyzji ramowej.

lub powiadomieniach złożonych zgodnie z art. 3a ust. 5 i art. 18a ust. 1 lub 3.

3a. Bez uszczerbku dla art. 35 ust. 7 Traktatu państwo członkowskie doświadczające powtarzaj ących się trudności w stosowaniu art. 19a niniejszej decyzji ramowej, które nie były rozwi ązywane drogą konsultacji dwustronnych, informuje Radę i Komisję o takich trudnościach. Na podstawie tych informacji i wszelkich innych dostępnych informacji Komisja sporządza sprawozdanie, dołączając do niego opis wszelkich inicjatyw, które uzna za stosowne, co służyć ma rozwiązaniu zgłoszonych trudności.

4. W terminie do … [*]Komisja sporządzi na podstawie otrzymanych informacji sprawozdanie, doł ączając do niego opis wszelkich inicjatyw, które uzna za stosowne. Na podstawie (…) sprawozdania lub inicjatywy Komisji Rada dokona przeglądu w szczególności art. 19a, aby rozważyć możliwość zastąpienia go bardziej szczegółowymi przepisami.

Artykuł 22
Wejście w życie

Niniejsza decyzja ramowa wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w

W imieniu Rady
Przewodniczący

[*] Pięć lat od daty wejścia w życie niniejszej decyzji ramowej.

ZAŚWIADCZENIE

o którym mowa w art. 4 decyzji ramowej ...../...../WSiSW[+] Rady

o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków w sprawach karnych skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności – w celu wykonywania tych wyroków w Unii Europejskiej[11]

a)

* Państwo wydające:…….
* Państwo wykonujące:

b) Sąd wydający wyrok skazujący, który się uprawomocnił:

Nazwa:……

Wyrok wydano dnia (data w formacie: dd-mm-rrrr):

Wyrok uprawomocnił się dnia (data w formacie: dd-mm-rrrr):

Sygnatura akt wyroku (jeśli jest dostępna):

c) Informacje o organie, z którym można kontaktować się w kwestiach dotyczących za świadczenia:

1. Rodzaj organu: Proszę zaznaczyć właściwe pole:

□ Organ centralny

□ Sąd

□ Inny organ

[+] Dz.U. proszę wstawić numer niniejszej decyzji ramowej.

[11] „Oświadczenie to musi zostać sporządzone w jednym z języków urzędowych wykonującego państwa członkowskiego lub w jakimkolwiek innym języku zaakceptowanym przez to pa ństwo, albo musi zostać przetłumaczone na taki język”.

2. Dane teleadresowe organu wskazanego w pkt 1 powyżej:

Nazwa:……

Adres:

Nr tel.: (numer kierunkowy kraju) (numer kierunkowy strefy/miasta)
Nr faksu: (numer kierunkowy kraju) (numer kierunkowy strefy/miasta)
Adres e-mail (jeśli jest dostępny):

3. Języki, w których można kontaktować się z ww. organem:

4. Informacje dotyczące osoby/osób, z którą/którymi należy się kontaktować w celu uzyskania dodatkowych informacji służących wykonaniu wyroku lub umowy w sprawie procedury przekazywania osób (imię i nazwisko, tytuł/stanowisko służbowe, nr tel., nr faksu, adres e-mail), jeśli inne niż wskazane w pkt 2:

d) [skreślony]

d) [skreślony]

f) Informacje dotyczące osoby, na którą nałożono karę:

Nazwisko:

Imię/imiona:
Nazwisko rodowe (jeśli dotyczy):
Pseudonimy (jeśli dotyczy):
Płeć:
Obywatelstwo:
Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (jeśli jest dostępny):
Data urodzenia:
Miejsce urodzenia:
Ostatnie znane adresy/miejsca pobytu:
Język lub języki zrozumiałe dla danej osoby (jeśli są znane):

Osoba skazana przebywa:
□ w państwie wydającym i będzie przekazana do państwa wykonującego.
□ w państwie wykonującym, w którym wyrok zostanie wykonany.

Ewentualne informacje dodatkowe – jeśli są dostępne i adekwatne

1. Zdjęcie i odciski palców osoby skazanej lub dane teleadresowe osoby, z którą należy się skontaktować w celu uzyskania takich informacji:

2. Rodzaj i numer dowodu tożsamości lub paszportu osoby skazanej:

3. Rodzaj i numer pozwolenia na pobyt osoby skazanej:

.....

4. Inne istotne informacje o powiązaniach rodzinnych, osobistych lub zawodowych osoby skazanej z państwem wykonującym:

g) Wniosek państwa wydającego o zastosowanie aresztu tymczasowego (jeżeli osoba skazana przebywa w państwie wykonującym):

□ Państwo wydające występuje do państwa wykonującego o aresztowanie osoby skazanej lub zastosowanie innych środków gwarantujących, że pozostanie ona na jego terytorium, dopóki nie zapadnie decyzja o uznaniu i wykonaniu wyroku.

□ Państwo wydające już wystąpiło do państwa wykonującego o aresztowanie osoby skazanej lub zastosowanie innych środków gwarantujących, że pozostanie ona na jego terytorium, dopóki nie zapadnie decyzja o uznaniu i wykonaniu wyroku. Proszę podać nazwę organu w państwie wydaj ącym, który podjął decyzję w sprawie wniosku o aresztowanie danej osoby (w stosownym przypadku w miarę możliwości):

.....
...
.....
...
.....
...
.....
...

h) Związek z jakimkolwiek wcześniejszym europejskim nakazem aresztowania:

☐ Europejski nakaz aresztowania został wydany w celu wykonania kary pozbawienia wolności lub innego środka zabezpieczającego polegającego na pozbawieniu wolności, a wykonujące pa ństwo członkowskie podejmuje się wykonania tego wyroku lub środka (art. 4 ust. 6 decyzji ramowej w sprawie europejskiego nakazu aresztowania).

Data wydania europejskiego nakazu aresztowania oraz jego numer referencyjny, jeśli dostępny:

Nazwa organu wydającego europejski nakaz aresztowania:
Data wydania decyzji o podjęciu się wykonania nakazu oraz jej numer referencyjny, jeśli dost ępny:

Nazwa organu wydającego decyzję o podjęciu się wykonania wyroku:

☐ Europejski nakaz aresztowania został wydany w celu osądzenia osoby, która jest obywatelem lub rezydentem państwa wykonującego, a państwo to wydało tę osobę pod warunkiem, że zostanie mu ona ponownie przekazana w celu odbycia w nim kary pozbawienia wolności lub zastosowania innego środka zabezpieczającego polegającego na pozbawieniu wolności, które to sankcje zostały orzeczone względem niej w wydającym państwie członkowskim (art. 5 ust. 3 decyzji ramowej w sprawie europejskiego nakazu aresztowania).
Data wydania decyzji o wydaniu danej osoby:
Nazwa organu wydającego decyzję o wydaniu:
Numer referencyjny decyzji, jeśli dostępny:
Data wydania danej osoby, jeśli ta data jest znana:

i) Powody przekazania wyroku i zaświadczenia (jeżeli wypełniono rubrykę h), niniejszą rubrykę można pominąć):

Wyrok i zaświadczenie zostają przekazane państwu wykonującemu, ponieważ organ wydający jest przekonany, że wykonanie wyroku w tym państwie ułatwi resocjalizację osoby skazanej oraz:

☐ a) Osoba skazana jest obywatelem państwa wykonującego i mieszka w tym państwie.

☐ b) Osoba skazana jest obywatelem państwa wykonującego, do którego będzie ona deportowana po zwolnieniu jej z wykonania kary na podstawie nakazu o wydaleniu lub deportacji będącego częścią wyroku lub decyzji sądu albo organu administracyjnego lub jakiegokolwiek innego środka będącego skutkiem wyroku. Jeżeli nakaz wydalenia lub deportacji nie stanowi części wyroku, proszę podać nazwę organu, który wydał nakaz, datę jego wydania oraz numer referencyjny, jeśli dostępny:

☐ c) Państwo wykonujące jest państwem innym niż to, o którym mowa w lit. a) lub b), ale jego właściwy organ wyraża zgodę na przekazanie do tego państwa wyroku i zaświadczenia.

☐ d) Państwo wykonujące wydało powiadomienie, o którym mowa w art. 3a ust. 5 decyzji ramowej, oraz:

- □ potwierdza się, że zgodnie z wiedzą właściwego organu państwa wydającego osoba skazana mieszka i legalnie przebywa w sposób ciągły od co najmniej pięciu lat w państwie wykonującym i zachowa prawo stałego pobytu w tym państwie, lub
- □ potwierdza się, że osoba skazana jest obywatelem państwa wykonującego.

j) Wyrok skazujący:

1. Wyrok obejmuje łącznie …. przestępstw.

Streszczenie faktów i opis okoliczności, w jakich przestępstwo(-a) zostało(-y) popełnione, w tym czasu i miejsca; oraz określenie, na czym polegał udział osoby skazanej:

Charakter i kwalifikacja prawna przestępstw(-a) oraz odnośne przepisy, na podstawie których wydano wyrok:

2. Jeżeli przestępstwo(-a) wymienione powyżej w pkt 1 odpowiada(-ją) przynajmniej jednemu spośród następujących przestępstw – według ich definicji w prawie państwa wydającego – zagrożonych w państwie wydającym karą pozbawienia wolności lub innym środkiem zabezpieczającym polegającym na pozbawieniu wolności o maksymalnym wymiarze co najmniej trzech lat, proszę zaznaczyć odpowiednie pole(-a):

- ☐ udział w organizacji przestępczej;
- ☐ terroryzm;
- ☐ handel ludźmi;
- ☐ seksualne wykorzystywanie dzieci i pornografia dziecięca;
- ☐ nielegalny obrót środkami odurzającymi i psychotropowymi;
- ☐ nielegalny obrót bronią, amunicją i materiałami wybuchowymi;
- ☐ korupcja;
- ☐ nadużycia finansowe, w tym na szkodę interesów finansowych Wspólnot Europejskich w rozumieniu Konwencji z dnia 26 lipca 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich;
- ☐ pranie korzyści z przestępstwa;
- ☐ fałszowanie pieniędzy, w tym euro;
- ☐ przestępstwa komputerowe;

- ☐ przestępstwa przeciwko środowisku naturalnemu, w tym nielegalny obrót zagrożonymi gatunkami roślin i zwierząt;
- ☐ udzielanie pomocy w nielegalnym przekroczeniu granicy lub w nielegalnym pobycie;
- ☐ zabójstwo, spowodowanie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu;
- ☐ nielegalny obrót organami i tkankami ludzkimi;
- ☐ uprowadzenie osoby, bezprawne pozbawienie wolności i wzięcie zakładników;
- ☐ rasizm i ksenofobia;
- ☐ kradzież w formie zorganizowanej lub rozbój z użyciem broni;
- ☐ nielegalny obrót dobrami kultury, w tym antykami i dziełami sztuki;
- ☐ oszustwo;
- ☐ wymuszenie rozbójnicze;
- ☐ podrabianie i piractwo produktów;
- ☐ fałszowanie dokumentów urzędowych i obrót takimi dokumentami;
- ☐ fałszowanie środków płatniczych;
- ☐ nielegalny obrót hormonami i innymi substancjami wzrostu;
- ☐ nielegalny obrót materiałami jądrowymi i radioaktywnymi;
- ☐ obrót kradzionymi pojazdami;
- ☐ zgwałcenie;
- ☐ podpalenie;
- ☐ przestępstwa należące do właściwości Międzynarodowego Trybunału Karnego;
- ☐ porwanie statku wodnego lub powietrznego;
- ☐ sabotaż.

3. Jeżeli przestępstwo(-a) wymienione powyżej w pkt 1 nie jest (nie są) ujęte w pkt 2 lub jeżeli wyrok i zaświadczenie są przekazywane do państwa członkowskiego, które oświadczyło, że b ędzie weryfikować podwójną karalność (art. 7 ust. 4 decyzji ramowej), proszę podać pełen opis tego przestępstwa (tych przestępstw):

4. [skreślony]

k) Informacje o wyroku skazującym:

1. Proszę wskazać, czy wyrok został wydany zaocznie:

☐ Nie.

☐ Tak. Potwierdza się, że:

☐ osobę skazaną powiadomiono – osobiście lub przez przedstawiciela uznanego przez prawo państwa wydającego – o czasie i miejscu rozprawy, która zakończyła się wydaniem wyroku zaocznego, lub

☐ osoba skazana poinformowała właściwy organ, że nie kwestionuje rozstrzygnięcia.

2. Informacje dotyczące długości kary:

2.1. Całkowita długość kary (w dniach):

2.2. Całkowity okres pozbawienia wolności już odbyty w związku z karą orzeczoną w wydanym wyroku (w dniach): …… na dzień (…) (data w formacie: dd-mm-rrrr) ……

2.3. Liczba dni, które należy odjąć od całkowitej długości kary z powodów innych, niż te, o których mowa w punkcie 2.2. (np. amnestie, ułaskawienia, skrócenia kary itp. już udzielone w odniesieniu do kary): ……. na dzień (data w formacie: dd-mm-rrrr) ……

2.4. Data, z którą kończy się odbywanie kary w państwie wydającym:

☐ Nie dotyczy, gdyż skazany przebywa obecnie na wolności

☐ Skazany jest obecnie pozbawiony wolności i zgodnie z prawem państwa wydającego kara zostanie całkowicie odbyta z dniem (podać datę w formacie: dd-mm-rrrr)[12]:

3. Rodzaj kary:

☐ kara pozbawienia wolności

☐ inny środek polegający na pozbawieniu wolności (proszę określić):

…….....

[12] „*Proszę wprowadzić datę, z którą kara byłaby całkowicie odbyta (nie uwzględniając możliwości jakiegokolwiek przedterminowego lub warunkowego zwolnienia), jeśli osoba skazana zostałaby w państwie wydającym*”.

l) Informacje dotyczące przedterminowego lub warunkowego zwolnienia:

1. Zgodnie z prawem państwa wydającego osobie skazanej przysługuje prawo do przedterminowego lub warunkowego zwolnienia

po odbyciu:

☐ połowy kary

☐ dwóch trzecich kary

☐ innej części kary (proszę podać):

2. Organ wydający pragnie otrzymać informacje o:

☐ odnośnych przepisach prawa państwa wykonującego regulujących przedterminowe lub warunkowe zwolnienie osoby skazanej;

☐ początku i końcu okresu przedterminowego lub warunkowego zwolnienia.

m) Stanowisko osoby skazanej:

1. ☐ Osoba skazana nie mogła zostać przesłuchana, ponieważ już przebywa w państwie wykonuj ącym.

2. ☐ Osoba skazana przebywa w państwie wydającym i:

a. ☐ wystąpiła o przekazanie wyroku i zaświadczenia

☐ wyraziła zgodę na przekazanie wyroku i zaświadczenia

☐ nie wyraziła zgody na przekazanie wyroku i zaświadczenia

(proszę wskazać podane powody):

b. ☐ W załączeniu stanowisko osoby skazanej.

☐ Stanowisko osoby skazanej zostało już przekazane państwu wykonującemu w dniu (podać datę w formacie dd-mm-rrrr):

n) Inne okoliczności istotne dla sprawy (informacja nieobowiązkowa)

.....

.....

.....

.....

(o) Informacje końcowe

Tekst(-y) wyroku(-ów) jest (są) załączony(-e) załączone do niniejszego zaświadczenia[13].

Podpis organu wydającego zaświadczenie lub jego przedstawiciela potwierdzający prawdziwość zawartych w nim danych

.....

.....

Nazwisko i imię:.....

Zajmowane stanowisko (tytuł/stanowisko służbowe): .....

Data:

.....

Pieczęć urzędowa (jeżeli dostępna)

[13] *Organ wydający ma obowiązek załączyć wszystkie wyroki związane z daną sprawą, które są niezbędne do uzyskania wszystkich informacji na temat prawomocnego wyroku, który ma być wykonany. Można również dołączyć wszelkie dostępne tłumaczenia wyroku(-ów)*.

POWIADOMIENIE OSOBY SKAZANEJ

Niniejszym powiadamia się Pana/Panią, że ..... (nazwa właściwego organu państwa wydającego) podjął decyzję o przekazaniu wyroku …….. (nazwa właściwego sądu państwa wydającego) z dnia ..... (data ogłoszenia wyroku) ……(sygnatura akt wyroku – jeśli dostępna) do ..... (nazwa państwa wykonującego) w celu uznania tego wyroku i wykonania orzeczonej w nim kary, zgodnie z prawem krajowym wprowadzającym w życie decyzję ramową Rady (……/……/WSiSW) z dnia (…)[14] o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności – w celu wykonywania tych wyroków w Unii Europejskiej, Dz.U. .....

Wykonanie kary jest regulowane prawem …… (nazwa państwa wykonującego). O trybie wykonania wyroku i podejmowanych w związku z nim środkach, łącznie z podstawami przedterminowego lub warunkowego zwolnienia, decydują organy państwa wykonującego.

Właściwy organ ..... (nazwa państwa wykonującego) jest zobowiązany do zaliczenia pełnego okresu pozbawienia wolności już odbytego w związku z karą na poczet całkowitego czasu trwania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Właściwy organ ..... (nazwa państwa wykonującego) może dostosować orzeczoną karę jedynie wtedy, gdy jest ona niezgodna z prawem tego państwa pod względem czasu trwania lub charakteru. Dostosowana kara nie może stanowić zaostrzenia kary nałożonej w ……. (nazwa państwa wydającego) pod względem charakteru lub czasu trwania.

_____

[14] Dz.U. proszę wstawić numer i datę niniejszej decyzji ramowej.

ZAŁĄCZNIK II

Umieszcza się następującą deklarację Rady w związku z celem resocjalizacyjnym niniejszej decyzji ramowej:

Uwzględniając fakt, że pomyślna resocjalizacja osoby skazanej w państwie, z którym ma ona najbliższe związki, stanowi podstawowy cel niniejszej decyzji ramowej, co zostało wyraźnie podkreślone w jej art. 3 i potwierdzone w jej preambule, oraz zgadzając się ze stwierdzeniem, że dzięki wzajemnemu zaufaniu między państwami członkowskimi nie jest konieczne wprowadzenie dodatkowych podstaw odmowy w związku z brakiem spójności między uznaniem wyroku a celem resocjalizacyjnym, Rada podkreśla, iż cel ten powinien być czynnikiem najwyższej wagi dla państwa wydającego za każdym razem, gdy podejmowana jest decyzja dotycząca potrzeby przekazania wyroku i zaświadczenia państwu wykonującemu.